

Rom
Molemaker

APOLLO'S
ONDERGANG

PROLOOG

Een man is, na een volle en drukke dag, in zijn auto op weg naar huis.

Er hangt sneeuw in de lucht maar het is nog droog. Het licht van zijn koplampen strijkt bij elke bocht in de weg langs de bosrand. Uit de speakers om hem heen in zijn ruime leaseauto klinkt rustige muziek.

De temperatuur in zijn auto is aangenaam. De man zet de muziek iets harder, haalt diep adem en gaat. Hij is in een tevreden, bijna dromerige stemming.

Vanuit het niets, van rechts, komt iemand struikelend het bos uit en de weg op. De koplampen van de auto verlichten in een flits het verschrikte gezicht van iemand, een jongen, die niet meer kan stoppen. De man in de auto ook niet. Voor zijn voet het rempedaal heeft gevonden knalt hij er bovenop. Een lichaam vliegt voor de voorruit langs en verdwijnt in het donker.

'Kút!' schreeuwt de man geschrokken. Met gierende banden komt zijn auto tot stilstand. Hij stapt haastig uit en kijkt achter zich. Een meter of vijftig achter hem ligt iets donkers op de weg.

'God, nee!'

Hij rent erheen maar hij weet tegelijk dat rennen niet veel zin heeft. Zo'n klap overleeft niemand. Even later kijkt hij hijgend en verbijs-terd naar het lichaam van de jongen voor zijn voeten. Hij gaat er op zijn hurken naast zitten. Als hij de geopende starende ogen ziet weet hij dat hier niets meer te redden valt. De jongen is dood.

Hij staat op en belt met trillende vingers 112.

Naast de weg is geen beweging meer te zien. De takken van de bomen hangen weer stil.

Het bos kijkt zwijgend en onaangedaan toe.

1.

In mijn ogen was de jeugdinstelling 'Dr. Predikman' niet meer of minder dan een ordinair opvoedingsgesticht. Van wijlen dr. Predikman zelf hing een grote foto in de hal. Hij stond erop met een gezicht waarvan je kon afleiden dat hij alle bewoners van de instelling het liefst zou opvreten. Een sadist van het zuiverste water, schatte ik in. Ouders die hun kinderen hierheen stuurden waren of ten einde raad of net zo sadistisch als dr. Predikman. Mijn moeder was ten einde raad geweest.

Mijn vader was jaren geleden achter de horizon verdwenen, letterlijk. Hij was met mijn moeder naar Australië geëmigreerd omdat hij ervanuit ging dat dat het land was waar hij tot ontplooiing kon komen. Hij ging zeilboten ontwerpen. Ik werd daar na een jaar geboren. Mijn vader had het er prima naar zijn zin, maar mijn moeder niet. Ze zei dat ze daar niet kon aarden en geen kant op kon. Na twee jaar had mijn vader genoeg van haar geklaag. Hij ging een proefvaart maken zijn nieuwste type boot, op de Indische Oceaan. Hij verdween, zoals gezegd, achter de horizon en kwam niet meer opdagen. Hij maakte regelmatig geld over maar deelde mee dat hij niet meer terugkwam. Hij was dan hier en dan weer daar. Mijn moeder was afwisselend razend, verdrietig en chagrijnig en ging zo snel ze kon met mij naar Nederland.

Die terugkeer was geen succes. Mijn moeder ging werken bij een bedrijf dat post en pakketjes verstuurde, in het magazijn, met avonddiensten onder andere. Ze sloot zich ook aan bij de streng-christelijke sekte waar ze ooit eerder lid van was. Om vaste grond onder haar voeten te krijgen, zei ze. Ik vond het een raar soort vaste grond, maar ik had er niets over

te zeggen dus ik moest elke keer mee, of ik wilde of niet.
Ik wilde meestal niet.

Toen ik ouder werd en naar het voortgezet onderwijs ging ontspoorde ik, ik zeg het maar eerlijk. Het bekende verhaal: dwars, verkeerde vrienden, chagrijnig, kleine diefstalletjes, taakstraffen en spijbelen, ook van de bijbellessen van de kerk. Ik was meer op straat dan thuis.

Met de jongens de straat op, het pleintje met de bankjes, de hiphop lekker hard. Lekker de mensen uitlachen die er wat van zeiden. En als ze binnen waren een ongekoekt ei tegen de voordeur. 'Nee, dat was ik niet, nee, echt niet, die is net weg.' En als je dan zag dat zo iemand de telefoon pakte om de politie te bellen wegwezen op je fiets of je scooter. Nou ja, die politie kwam meestal niet, of veel te laat. Dan waren wij allang thuis, huiswerk maken.

Ja ja.

Jongen, ik was 's avonds bijna nooit thuis.

Het lukte mijn moeder niet om me in het rechte spoor te houden – voor zover ik daar ooit op had gestaan – en ze gaf ten slotte de strijd op.

'Het gaat niet meer, Lester,' zei ze op een keer huilend. 'Het lukt me niet om een goede moeder te zijn.'

Het was typisch iets voor haar om de schuld op zich te nemen. In haar leven speelde schuldgevoel een grote rol. Zelf wist ik heel goed dat ik een klerejong kon zijn, onhandelbaar, onbetrouwbaar. Maar ja, dacht ik dan, dat komt omdat ik een ongelukkige jeugd heb gehad, met voortdurend ruziënde ouders. Omdat mijn vader ervandoor is, omdat het mijn moeder niet lukt om een goede moeder te zijn. Dus ja, misschien had ze wel gelijk. Na een aantal gesprekken met 'professionele deskundigen' werd ik aangemeld op de jeugdinstelling

‘Dr. Predikman’. Het was een particulier instituut, maar op de een of andere manier lukte het mijn moeder om genoeg geld bij elkaar te krijgen. Wat voor manier het was, wist ik niet en eerlijk gezegd maakte het me niks uit.

Ze had me uitgelegd dat de instelling van een experimentele opzet uitging: eigen verantwoordelijkheid, zelf je beslissingen nemen. Dat dat alleen kon als je binnen de strakke regels bleef, had ze me niet verteld. Maar misschien had dat in de kleine lettertjes gestaan en had ze er overheen gelezen.

Op de website van het Predikman was te lezen dat het in een bosrijke omgeving lag. Het bevatte onder andere acht huizen voor elk acht bewoners. De huizen en de andere gebouwen: het hoofdgebouw, de school en de sportzaal stonden in een grote cirkel. Er was niet vermeld op de site dat om het hele terrein, dat ruim was opgezet, een hek stond, met alleen een ingang voor bestemmingsverkeer.

Mijn moeder hilde toen we wegreden van huis, ze hilde toen we onderweg waren, ze hilde toen we in de hal onder het toeziende oog van dr. Predikman afscheid namen.

Ik niet, ik hilde niet. Ik was niet wanhopig, ik wilde niet wegrekken uit de hal en de vrije natuur in. Niets ervan. Ik was vooral blij dat ik van huis weg was.

‘Het ging niet meer, Lester,’ zei ik mijn moeder na toen ze weg was.